

ഒരുപാട് യാത്രചെയ്യുന്നവരാണ് നമ്മൾ.
അവിടെ സങ്കല്പങ്ങൾ... ഭാവനകൾ...
ജീവിതയാഥാർഥ്യങ്ങൾ മറികടക്കാൻ ചില സർഗാത്മകസാധ്യതകൾ...

നക്ഷത്രം

മഴ പെയ്തുതീർന്നു. പക്ഷേ, മാനം തെളിഞ്ഞിരുന്നില്ല. കട്ടിയായ ഇരുട്ടിൽ നക്ഷത്രങ്ങൾ തെളിഞ്ഞിരുന്നു. കുട്ടി തൊടിയിലേക്കു വിരൽചൂണ്ടി ചിരിച്ചു: “അച്ചാ, നച്ചത്രങ്ങൾ. നച്ചത്രം പറക്കുന്നു. ഹായ്, എന്തു രസം!”

അച്ഛൻ പറഞ്ഞു: “നക്ഷത്രമല്ല കുഞ്ഞേ, മിന്നാമിനുങ്ങ്. ഒരതരം പുഴു.”

കുട്ടിക്കു ബോധ്യമായില്ല. ഈ അച്ഛൻ എന്തറിയാം? മഴ പെയ്തപ്പോൾ ആകാശത്തു നിന്ന നക്ഷത്രങ്ങൾ എല്ലാംകൂടെ താഴോട്ടു പോന്നതാണ്. അതല്ലേ? ഭേ... മാനത്ത് ഒറ്റയെണ്ണവുമില്ലല്ലോ. കുട്ടി വാശിപിടിച്ചു.

“അല്ലച്ചാ, നച്ചത്രം. എനിക്ക് നച്ചത്രത്തിനേ വേണം.” ഇതു നക്ഷത്രമല്ലെന്നും ഒരതരം പ്രാണിയാണെന്നും പകൽ മുഴുവനും ഇലകൾക്കിടയിലും കാനകളിലും ഒളിച്ചിരുന്നശേഷം രാത്രി മിനുങ്ങി നടക്കയാണെന്നുമൊക്കെ അച്ഛൻ പറഞ്ഞുനോക്കി. പക്ഷേ, കുട്ടി കരഞ്ഞു. എത്ര പറഞ്ഞിട്ടും മനസ്സിലായില്ല. അവനു നക്ഷത്രത്തിനെ കുടിയേ തീരു.

അച്ഛൻ കുട്ടിയേയുമെടുത്ത് മുറ്റത്തിറങ്ങി. കറുത്ത തുണിയിൽ വെള്ളപ്പൊട്ടുപോലെ മിന്നാമിനുങ്ങുകൾ പറന്നുനടന്നിരുന്നു. അച്ഛൻ കൈവീശി ഒന്നിനെ പിടിച്ചു. എന്നിട്ട് കുട്ടിയുടെ മുമ്പാകെ കൈവെള്ളയിൽ വച്ചുകൊടുത്തു. അവന് ഇക്കിളിയായി. തണുത്തു വഴുത്ത ഒരു സാധനം കൈയിൽ ഇഴയുംപോലെ, അറപ്പും സംഭ്രമവും കലർന്ന ഒരു ശബ്ദം പുറപ്പെടുവിച്ചുകൊണ്ട് അവൻ അറിയാതെ കൈകുടഞ്ഞു. നക്ഷത്രമതാ മുറ്റത്തെ റോസാച്ചെടിയുടെ തലപ്പിൽ ചെന്നിരുന്നു മിനുങ്ങുന്നു. അമ്മേടെ കാതിലെ കമ്മലുപോലെ.

കുട്ടി പിന്നെയും ചിഞ്ഞുങ്ങിത്തുടങ്ങി: “എനിക്ക് കമ്മലുവേണമച്ചാ, കമ്മൽ!” അവന് ഉറങ്ങാൻ നേരമായിരുന്നു. അച്ഛൻ ആ മിന്നാമിനുങ്ങിനെയെടുത്ത് ഒരു കുപ്പിയിലാക്കി

